

[Aksel Larsen.]

lige Erhverv paa viser, hvor uretfærdigt Loven har virket paa deres specielle Omraade. Der er et righoldigt Materiale at tage af. Nu imødekommer man denne Form for Kritik til en vis Grad ved, at man paa enkelte Punkter lemper Loven, men dér, hvor en Lempelse mest var nødvendig, dér er man ikke saa villig.

Det er meget godt, at man vil lempe Beskatningen, hvad kosmetiske Artikler angaar, og eventuelt ogsaa hvad Sodavand og den Slags Ting angaar; det er udmærket, men det var bedre, hvis man afskaffede den, hvad saa nødvendige Ting angaar som Beklædning, og det er der desværre ingen Udsigt til. Det er der ikke, for naturligvis, fyldte Chokolader kan Befolkningen lade være med at købe, uden Sodavand klarer de sig vel ogsaa nok, det gaar maaske ogsaa til Dels uden Tobak, men Tøj, det skal alle have, og derfor skal Skatten paa Beklædningsgenstande og Manufakturvarer opretholdes.

Der har været talt en hel Del om Inflation i Forbindelse med Behandlingen af Forlængelsen af Omsætningsafgiften. Den højtærede Finansminister har forklaret, at man maa absolut forlænge Loven om Omsætningsafgiften, fordi Staten har store Driftsudgifter, og han siger, at det kan ikke gaa an at laane til disse Driftsudgifter, for det vil medvirke til yderligere at stimulere Forbruget paa en Tid, hvor Tilførselen af saa mange Raastoffer svigter, og det vil føre til en Forstærkelse af den Inflations-tendens, som man i øvrigt fra alle Sider ønsker at bekæmpe.

Det er karakteristisk, at hver eneste Gang, det drejer sig om at dynge Udgifter paa den fattige Befolkning eller at fratage den Indtægter, saa siger man, at man gør det med blødende Hjerte, men man er nødt til at gøre det, for ellers kommer den grufule Inflation. Ved alle andre Lejligheder er man ikke bange for Inflation. Jeg ønsker at understrege en Ting, som er sagt af en af mine Forgængere paa denne Talerstol, det ærede Medlem Hr. Valdemar Sørensen, at man er jo ikke fra Regeringens Side det ringeste bange for Inflation i Forbindelse med de Indtægter, f. Eks. Landbruget har. Det kunde være farligt, det kunde føre til Inflation, hvis Pengerigeligheden voksede, uden at Produktionen voksede, uden at Varemængden i Landet vokser. Nu kan man jo tvistes om, hvorvidt Landbrugets kolossalt forøgede Indtægter modsvarer en forøget Varerielighed. Efter alt at dømme er dette ikke Tilfældet. Hvis der nogen Sinde

er sket noget i de senere Aar, der kunde medføre Fare for Inflation, saa er det de Forhold, hvorunder Landbruget arbejder, og saa er det den Kendsgerning, at det danske Samfund i hvert Fald, om man saa vil sige, det kun er forskudsvis, saa for en længere Tid maa udrede Hundreder af Millioner til det danske Landbrug.

Ifølge Opgørelse i De samvirkende Fagforbunds Blad „Arbejderen“, formodentlig en Opgørelse udarbejdet af Arbejdernes Erhvervsraad, var Landbrugets Indtægter allerede før den sidste Forhøjelse af Smørprisen steget med 450 Mill. Kr. aarligt, og i denne Opgørelse var der endda taget Hensyn til Landbrugets af Landbrugsorganisationerne selv beregnede Produktionsnedgang. Smørprisens Stigning har, saa vidt det kan beregnes, yderligere lagt en 70 Mill. Kr. til, og det gaar videre i samme Retning. Dér er man ikke bange for Inflation, det gør ikke Spor. At denne Befolkningsgruppe — ikke $\frac{1}{3}$ af Befolkningen, som det ærede Medlem Hr. Valdemar Sørensen synes at tro, eller foregiver at tro, men en langt mindre Del af Befolkningen, for det drejer sig fortrinsvis om det store Landbrug, eller rettere sagt om Ejerne og Brugerne af de større Gaarde her i Landet —, at denne relativt lille Befolkningsgruppe faar saa kolossal en Indtægtsforøgelse, en saa kolossal Forøgelse af sin Købekraft, det bringer ingen Fare for Inflation. Men hvis Arbejderne her i København fik Lov til at købe Tøj uden at betale Skat, saa vilde Inflationen komme med det samme! Det er det, den højtærede Finansminister vil forsøge at bilde Befolkningen ind. Jeg synes, at det er en yderst slet Begrundelse for en slet Lov.

Hvad den anden Begrundelse angaar, at man skal skaffe Penge, saa giver jeg, som jeg har sagt ved tidligere Lejligheder, ikke noget for den. Penge kan udmærket vel skaffes paa anden Maade end gennem indirekte Skatter. Dengang den højtærede Finansminister var ung Socialdemokrat og Medlem af en Klub, der vistnok hed „Cati-lina“, var han af en ganske anden Mening om indirekte Skatter. Da var han af den Mening, at samtlige indirekte Skatter, der skaber Varefordyrelse for den brede Befolkning, skal afskaffes, og at Staten skal dække sine Udgifter ved Hjælp af direkte Skat paa Indtægt og Formue efter stærkt stigende Skala, stigende indtil Konfiskation.

Dette principielt uhyre rigtige Grundsynspunkt har man for længst forladt, og nu bestræber man sig for med alle mulige, mere eller mindre umulige og urigtige Be-